

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και δέν έπαψε νά σφίγγη, παρότι δταν ό κύριος ντέ Μερεντέν έπαψε νά κινείται. Έπί τέλους !.. 'Γκανοποιήθηκε ! 'Ο κύριος αυτός είχε διδαχθή μιά γιά πάντα νά μή γελά μαζί του μπροστά σ' ένα κορίτσι. Τώρα ήταν καλός : ήταν νεκρός !..

Νεκρός !.. 'Ηταν νεκρός ό κύριος ντέ Μερεντέν, ό περίφημος άνακριτής ; Νεκρός ; Νά τί έμνευε λοιπόν από τή ανθρώπινη δύναμη ένώς διαστού !

'Ο Μπαλαού, άηδιασμένος, άφησε νά πέση κατά γη; τό ανθρώπινο αυτό λείψανο και πρός μεγάλη του έκπληξη είδε τόν άνατό Κοριοιόλ ν' άκουμπά σαστισμένος τό άπύ του στό στήθος του θύματος. 'Υστερα, δταν γύρισε κι' έκοίταξε τή Μαγδαληνή, τήν είδε νά στέκη μέ τά μάτια τεταωμένα από τή φρίκη...

«Χωρίς άλλο—σχεφτηκε ό Μπαλαού—θά βιάνα καμιά χοντράδα ! Δέν φαίνονται εθραυστημένοι !»

'Ο Κοριοιόλ άνασπάρθηκε μέ τό πρόσωπο πελιδνό : — 'Άθλιε ! φώναζε στό Μπαλαού. Τί έκανες ; 'Εσώτωσης τόν άνθρωπο πού ήρθε σπίτι μου !..

«Μα !..—σκέφτηκε ό Μπαλαού—Θά τόν ένοχλή, φαίνεται, τό πτώμα. Θά φοβάται, χωρίς άλλο, τόν άσθενόμο πού πά τοτε παρομάζεται, δταν άνη κακό σέ πλάσμα τής άνθρώπινης ραισας. Κι' άδως άπτόι, όί άνθρωποι, έχουνο σκυώτῃ τόσους φίλους μου, άκόμα και τό άγιογούρουνο του διστους, και κανένας τους δέν συγκινήθηκε γι' αυτό. Φαίνεται άπτόσο πώς δέν μπορεί νά πνιξη κανείς έναν άνθρωπο ! Το άπίστευέι ό νόμος. 'Ε, λοιπόν, κι' έγώ θα πάρω έξω τούτο το ψυφήμι και κανείς δέ θά μάθη τίποτα. Θά τό κρεμάσω, όπως και τούς άλλους !»

'Ο Μπαλαού τότε, έβιασε μέ τά πσινα του χέρια τό πώμα του κυρίου 'Ερριαν ντέ Μερεντέν και άφωρε ως τήν πόρτα.

'Ο Κοριοιόλ έκανε νά τόν έμποδιση, μά ό Μπαλαού φώναζε τόσο δυνατά : «Γκουεκ ! Γκουέκ !», όττε ό γέρος έκατάλαβε, όα ή στιγμή δέν ήταν κατάλληλη γιά νά ρθῃ σέ συνεννόηση μέ τόν άνθρωποπίθηκο.

Και πραγματικά... 'Ο Μπαλαού ήταν έρεθισμένος από τήν πράξη του. Θά ήταν άδύνατο νά τόν άποχωρήσουν από τό θίμα του, πού τό έσερνε πσιω του μέ τόση ύπερηφάνεια πρός τό δασος !.. 'Ο Κοριοιόλ τό καταλάβαινε αυτό κι' έτρεμε σά βρεμένο κοτόπουλο.

'Η Μαγδαληνή είχε παραλύσει από τόν τρόμο !..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

Αυτό τό βράδυ στό ξενοδοχείο του «Χρυσού 'Ηλιου» γινότανε νυχτέρι. Τά νυχτέρια είχαν άρχίσει άπ' τόν καιρό πού οι τρεις άδελφοί Βατρέν βρισκονταν στη φυλακή. 'Ο κόσμος δέν φοβόταν πιά και τόσο.

Τό χωριό είχε περιφημες κεντίστρες. Κ' επειδή ή αυτοκράτειρα είχε παραγγείλει ένα φορέμα τής στό Παρίσι, τό είχαν στείλει νά τό κεντίσουν αυτές. Τό φορέμα αυτό έπρόκειτο νά τελειώση πια. Στό ξενοδοχείο είχαν μαθευτεί όλες ή κεντίστρες, όλες ή κυρίες και οι κύριοι του χωριού. Κότταζαν τό φορέμα και εθαύμαζαν τήν κομωότητά του, τήν πολυτέλειά του...

Τό ξενοδοχείο ήταν γεμάτο πια. Είχαν φτάσει ό δήμαρχος Σάλ μέ τή γυναίκα του, ό φαρμακοποιός Σανιέ μέ τήν κυρία του, στολισμένη μέ ψεύτικα μαργαριτάρια, ό κύριος και ή κυρία Βαλεντινού-συμβολαιογράφου.

'Όλοι άπτόι είχαν πρέξει γιά νά θαυμάσουν τό άριστούργημα τής Γαλλικής βιομηχανίας, πού ήταν έ-

τοιμο νά φύγη γιά τήν Αδλή τής Ρωσίας.

Κοτόπιν ή καλεσμένες έφυγαν από τήν αίθουσα τής έργασίας, γιά νά πδνα νά βρουνε τούς άνδρες των στην άλλη αίθουσα, όπου έπιναν ζεστό κρασί κουβεντιάζοντας γιά τήν ύπόθετη των άδελφών Βατρέν. Τώρα πού ήξεραν, ότι οι τρεις άδελφοί θ' άντιβιαν στην καρμανιόλι, και ότι δέν δέτρεχε πιά λόγος νά τούς φοβούνται, μιλούσαν γι' άπτούς έλεύθερα.

'Ετσι καθένας καυχόταν, όχι μόνο ότι τούς είχε έπιβαρούει τή θέση τους, αλλά και ότι έδειξε θάρρος στή δική ως μάρτυς τής κατηγορίας.

'Ο συμβολαιογράφος μάλιστα και ό φαρμακοποιός έλεγαν ότι είχαν άποδωσή στους Βατρέν, μιλώντας μπροστά στον κόσμο, όλα τά έγκλήματα τής τελευταίας δεκαετίας.

— 'Ηταν άνθρωποι πού έκαναν τό κακό γιά τό κακό, από εθχαρίστηση γιά τήν καταστολή ή ! έβιαν όλοι.

Και ή κυρία Ρός διηγήθηκε πώς, έ-α βράδυ, κειθά πού έβλεπνε τό μαγαζάκι της, παρά λίγο νά μειρη ξερή. 'Ενας από τούς Βατρέν, κουμμένος στή σκεπή, (ήτανε πολύ χαμηλή) τής άπιαζε τή σκούφια της και τήν περνούσε από τήν πόρτα.

— 'Η κυρία Μούβ πάλι διηγήθηκε πώς ένα πρωί ηδνε τό σκυλάκι της κρεμασμένο στο σκονιό του πηγάδιού. Το άνεξήγητο αυτό έγκλημα είχε γίνει τήν εποχή άπάνω - και πού όλα τά σκυλία, σκεδόν συγχρόνως, βρεθήκαν χορματωμένα στα σκονιά των πηγαδιών.

— Και δέν περιοριστηκαν στό σκυλιά ! φώναζε άναστενοζοντας ή κυρία Τουαίν. Άπτόι όί άθλιοι ηδρνε τροπο νά πνίξουν τή γατούλα μου, δενόντας τής μιá πέτρα στό λαμό !

***

Οι κουβέντες των ξενων του ξενοδοχείου του «Χρυσού 'Ηλιου» βρισκονταν σ' αυτό τό σημείο, όταν σέ μιá στιγμή άκούστηκε ένας φρενιασμένος κολπιασός στο καλυτρίμι τής όδοϋ Νεβ.

'Ο καλπιασός αυτός συνωένεταν από τόν κρότο άμαξιού πού φαινόταν έλαφρο σαν τό άμάξι του γιαντρού 'Ονορά. 'Όλοι τό άναγνώρισαν και φώναξαν :

— 'Ο γιαντρός !

Μά τι είχε συμβεί ; Γιατί αυτός ό θορυβος κι' αυτή ή όρμη ; Μήπως έέφυγαν τά γκέμια από τά χέ-

ρια του γιαντρού :

'Η δεσποινίς Φρανσέ ρώτησε :

— Μήπως τόν σκότασαν ;

'Άξαφνα όμως άκουστηκε άπ' έξω ή φωνή του γιαντρού :

— 'Ανοιξτε !.. 'Ανοιξτε !..

'Ο κύριος Σάλ, ό κύριος Σανιέ, ό κύριος Βαλεντινού και ό Ρουμιλιόν, ό ξενοδοχος, τραβήξαν από τήν πόρτα τό ρεβολβερ και οι γυναίκες τους, βλέποντάς τους άρματωμένους, άρχισαν νά τρέμουν.

'Η κυρία Ρουμιλιόν ειπε δυνατά :

— Μήν άνοιγεται !

— Πιούς εινε ;—ρωτήσε ό Ρουμιλιόν πλησιάζοντας τήν πόρτα του δρόμου.

— Μά, άνοιξτε λοιπόν ; ξανάπε ή φωνή του γιαντρού. 'Εγώ είμαι, ό γιαντρός 'Ονορά !

— Είσθε μόνος ; ρώτησε πάλι ό Ρουμιλιόν.

— Ναι, ναι, είμοι μόνος ! 'Ανοιξτε !

— Δέ θέλω ν' άφήσω τό γιαντρό έξω από τήν πόρτα, εδήλωσε ή κυρία Ρουμιλιόν γυροναυτας στον άντρα της. 'Ανοιξτε !

'Αμέσως όλοι όπισθοχώρησαν. 'Εκοίταζαν τώρα γεμάτοι άγωνία τήν πόρτα έξω άπ' τήν όποία άκούγονταν ή άγωνιώδης φωνή του γιαντρού :

— 'Ανοιξτε !.. 'Ανοιξτε !..

'Ο Ρουμιλιόν άνοιξε και ό 'Ονορά πού είχε δέσει τό άλογό του στό χαλκά του έξωτε-

Έκοίταζαν γεμάτοι άγωνία τήν πόρτα.

ρικού τσίγους κοντά στην πόρτα, άωρησε μέσα σαν σφαίρα τουφεκιού. Ήταν χλωμός σαν πεθαμένος, ανέπνεε δύσκολα και το βλέμμα του ήταν οαστισμένο. Μόνο ύστερα από λίγες στιγμές, όταν μπήκανε επί τέλους να μιλήσει, είπε :

- Οί Βωτρέν !.. Οί Βωτρέν !..
- "Ε, λαιών : οί Βωτρέν !..
- Οί Βωτρέν είνε δώ !..

Άρχισαν τότε όλοι να ξεφρονίζουν. 'Ο άνειος του φόβου έφύσησε σε όλους τους παρισταμένους την τρέλλα του.

Θά έλεγε κανείς ότι όλοι αυτοί οί άνθρωποι είχαν παραφρονήσει.

- Ο Βωτρέν !.. Πού !.. Τί λέτε !.. Είσαι τρελλός ! Ποι βρίσκονται !.. ρωτούσαν όλοι.
- Πήγαν στο σπίτι τους ! έλεπε ο γιατρός. Σας λέω πώς είνε σπίτι τους !..

'Ο τρόμος που ζωγραφιζόταν σε όλων τς πρόσωπα, έκανε το δήμιχο να δειξ κάποια ψυχραιμία, όπως ταίριαζε στον πρώτο άρχοντα του ποπου.

Επιβάλλοντας σιωπή, ο κύριος Σιλ ρώτησε με αξιοπρέπεια :

- "Ελάτε, γιατρέ, μην κάνετε" έτοι. Είσθε βίβαιοσ ότι τους είδατε ;
- "Όπως με βλέπετε και σάς βλέπω.
- Σ'ό σπίτι τους ;
- Σ'ό σπίτι τους ! Δέν είχανε μάλιστα τραβήξει ούτε το μπερ-

τεδάκι του παραθυριού ! Έγώ πήγαινα ήτιχα το δρόμο μου, όταν από μακριά είδα να στένεται μπροστά στο σπίτι των Βωτρέν ένα κάροο. Πλήσι ζοντας είδα τς παράθυρα φωτισμένα και άκουσα φωνές. Άμέσως δοκίμασα ένα περίεργο πρoαίσθημα. Δέ γελίζουμν : ήμουν μπροστά στην πόρτα, όταν άξφανα άνοιξε και είδα να βαινούν ο 'Ηλίας, ο Σμειών και ο Ουάπφο. Καί οί τρεις του, κουβαλούσαν μ' ένα καρροτσάκι μια κάσσα. Άμέσως τότε έτρεξε δσο γρήγορi μπορούσα, μέσα στη βροχή και στο σκοταδι, πήδησα σ' άιαξικι μου, έδωσα μιά καμτοικιά στη φοριδα μου με την άνοχη έλλίδα ότι δέν θά μ' έβλεπαν, αυτοί όμως με είχαν κι' όλασ άναγνωρίσει και φώναζον :

- Σε λίγο, γιατρέ !
- Νημια πώς θά τρελλαθώ. Φι βιύμενος μήπως με παρακολουθήσουν, άμμησα πρός το χωριό τρεχοντας σαν τρελλός. "Ήμουν χαμένοσ, άν δέν έφτανα δώ, πρ.ν άπ' αυτούσ... Μά θάρθουν γρήγορα ! Νά δήςε που θάρθουν !..

— "Ήσυχάτε, είπε ο δήμαρχος σοβρός. "Αν είε αυτού, όπως βεβαιώνετε, δέν υπάρχει άμφιβολία πώς έδραπετευσαν από τη φυλακή. Έν τοιαύτη περιπτώσει δέν θά τολμήσουν να εμφανισθούν !

— Σας λέω πώς θάρθουν ! Μου τó υποσχέθηκαν στη δίκη ! Είμαι χαμένος άνθρωπος !

Μιλώντας έτσι ο γιατρός 'Ονορά που, ίσως, γινώντας από τις έπισκεψεις του είχε τροβήξει μερικó ποτήρι αγκάπινω, γύρισε και κοίταξε τς κερθνια πρόσωπα του Βιλεντίνου και του Σανιέ. Καί, θυμούμενος ότι κι' αυτούσ τους έφοβεριον, έδειξε την ευχαριστητή του, χωρίς να τόν μελή.

— Και σεις, Σανιέ, και σεις, Βαλεντίνε, είσαστε ξεγραμμένοι άνθρωποι !..

'Ο κύριος Σανιέ κούνησε το κεφάλι και είπε με φωνή που έμοιαζε σαν πνοή :

— Δεν είνε αλήθεια όσα βεβαιώσατε ! Δέ μπορεί να είνε αλήθεια !

'Ο κύριος Βιλεντίνοσ ήταν της αυτήσ γνώμης :

— Πώς γινεται να έδραπέτευσαν !.. Δέν είνε δυνατόν ! Φαίνεται πώς αυτό ήσαν ή γενική γνώμη, γιατί όλοι είχαν την ίδια φράση :

— Δεν είνε δυνατόν !

Μά ο δήμαρχος τώκα χαμογελούσε κοιτά ζοντας αυτά τς μοκροτημένα πρόσωπα.

— Έμπαρό ! είπε, άς κοιτάξωμε να συνέλθωμε. 'Ο άγαπητός μας γιατρός θάλασε καμμία κάλη και δέν είδε καλά ! Κυρία Ρουμιλιόν, δώστε του κανένα ποτηράκι ζεστό κρασί με κανέλλα. Θά του κάνη καλό !

— Δέ θελω τίποτα ! άπήνησε ο γιατρός πάντα πιο οαστισμένος.

'Ο δήμαρχος σήκωσε τους ώμους και βλέποντας γύρω του τις κενησρες τρομαγμένεσ τις έγειλε στη δουλειά τους.

Αυτές ύπήκουσαν με κρυφή δυσαρέσκεια και μπήκαν στην άλλη αλθούσα.

(Άκολουθεί)

ΑΙΤ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

'Ο ζωγράφος Άπελλήσ στην Ρόδο. Στο έργαστήριο του Πρωτογένους. Οί κύκλοι. Γά ενδύματα της Άφροδίτης. 'Ο κύκλος του Γκιόττο. 'Ο θαυμασμός του Παπα.

Κάποιος καλλιτέχνης έλεγε κάποτε κοιμπορημιώνοντας στον περίφημο ζωγάφο της αρχαιότητος Άπελή ότι ζωγράφιζε με μεγάλη ταχύτητα.

— Το άντελήφθην αυτό κυτάζοντας τους πίνακάσ σου ! του άπήνησεν ο Άπελήσ.

***

Γιά τόν Άπελήσ διηγούνται ακόμη τó εξής ανέκδοτο : Κάποτε, που είχε πάει στη Ρόδο, θέλησε να έπισκεφθί τόν ζωγάφο Πρωτογένη. Όταν έπληγε όμως στο σπίτι του, δέν τόν εΰρην εκεί. Μια γρηά που έφύλαγε τó έργαστήριό του, του έζήτησε τότε τόν ομύ του. 'Ο Άπελήσ άντι άλλησ άπάντησως ήρκόσθη στο να χαράξει επάνω στην έπιφάνεια ενός τραπέζιου, με την κλωλια, έναν κύκλο.

'Όταν ο Πρωτογένησ έγύρισε στο έργαστήριό του, ή γρηά του έδειξε τó παράξενο...έπιτεπνήριο π' άφησε ο έπισκεπτής του. 'Ο Πρωτογένησ κύταξε τόν κύκλο προσεχτικó κι' από την τελειότητα που αν χαραγμένος έννόησεν άμέσως ποιος ήταν ο έπισκεπτής του. Καί για να μη φανή ύπερωών, μέσα στον κύκλο του Άπελήσ έχάραξε κι'αυτός έναν δεύτερο κύκλο.

'Όταν ο Άπελήσ ξαναπήγε να τόν έπισκεφθί, ή γρηά του έδειξε τόν δεύτερο αυτόν κύκλο. 'Ο Άπελήσ εξέφρασε τόν θαυμασμό του για την τελεότητα του σχεδίου, και, φερνοντας την κλωλια έχορ έξεν τρίτο κύκλο άνάμεσα στους δύο πρώτους.

"Ε, όταν τόν είδε και αυτόν, ο Πρωτογένησ ώμολόγησε πλέον ότι είχαν ήτηθή.

Τó τραπέζι επάνω στο όποτον είχαν χαράξθ ή τρει κύκλοι, μεταφέρθη στην Ρώμη όπου έφυλάσστο ως ιερό κειμήλιο τέχνης. Κατωστράφη δε στερ' από πολλούς αιδωσ στη διάρκεια κάποιασ πυρκαϊδς.

***

'Ενας νεαρός ζωγράφος έδειξε κάποτε στον Άπελήσ έναν πίνακά του στον όποτον είχαν άναπαρωσθή την Άφροδίτη πλουσιώτατα ντυμένη και του έζήτησε τη γνώμη του.

— Τι να σου πώ.. άπήνησε ο Άπελήσ. Μου άρέσσουν παρα πολύ...το ενδύματά της !..

***

'Ο Πάπασ Ηενέδικτοσ ο Δ', θέλοντας να διακοσμήσει τους τοίχους του Βατικανού έστειλε έναν από τους αδικούς του στην Τοσκάνη για να έπισκεφθί τó έργαστήριό του διασήμου ζωγράφου Γκιόττο και να άντιληφθί έαν ο καλλιτέχνης αυτόσ ήταν πράγματι άξιος της φήμης του.

'Ο αδικός του Ποντίφηκος, άφοδ έπισκεφθί προηγουμένως πολλούς γνωστούσ ζωγάφοσ από τους όποιουσ έπηρε και διαφόρους πίνακασ ως «δειγμάτα» της τέχνης των, έφθασε τέλος και στην Φλωρεντία, και έπισκεφθί τόν Γκιόττο στον όποτον έξέθεσε τόν σκοπό της έπισκεψώς του.

— Θά ήθελα, του είπε στο τέλος, να μου δώσετε και σεις ένα «σχεδιάσμα» σας, για να τó δείξω στην Αούτου Άγιότητα... 'Ο Γκιόττο τότε, πήρε ένα κομάτι χαρτί, και με μιά μονοκοντυλια έχαραξε έναν άριωτάτο κύκλο. Κατοπιν τó έδωσε στον νεαρό εγγενή.

— Αυτό μου εν θα μού δώσετε : τόν έρωτήσεν ο αδικός κατάπληκτος.

— Είνε υπεραρκετό για να κρίνη κανείς ! του άπήνησεν ο Γκιόττο. Δώσε τον στον Πάπα, και πες τε του να παραβάλλη τόν κύκλο τόν δικό μου με τó σχεδίο τών άντιπάλων μου...

'Ο αδικός...έφυγε τότε από την Φλωρεντία πολύ δυσαρεσχημένος και μόλις έγύμισε στην Ρώμη ή πρώτη του δουλειά ήταν να πάη να διηγθθ στον Ποντίφηκα την παράξενη ύποδοχη που του είχε κάνει ο Γκιόττο.

'Ο Πάπασ έξέθεσε επάνω στο γραφείο του τόν κύκλο του Γκιόττο καθώς και τους πίνακασ τών διαφόρων άλλων ζωγράφων. Καί τότε, όλοι οί αδικοί, άνεγνώρισαν την ύπεροχή του Γκιόττο επί τών άντιπάλων του. Εξ αίτίας του περιστατικου αυτού έλεχθη και ή παρομοία :

— Αυτό τó πρόβλημα είπε στρωγγυλότερο κι' άπ'όν κύκλο του Γκιόττο ακόμη !

Άμέσως έτρεξε, άνέβηκα σι' αλόγο μου...

